

Pirog a Visztulán – Testvériskolai program a Waclaw Felczak Alapítvány támogatásával

Október 22., hétfő, Krakkó

Nagy örömmel és várakozással teli izgalommal gyülekeztünk, hogy időben indulhassunk Krakkóba. A buszra várva a legkülönbébb kérdések kavargtak a fejekben: vajon hova tudok ülni a buszban? Milyen csapat jön össze? Mikor érünk oda? Mit felejtettem otthon?

Miután sikeresen elhelyezkedtünk a buszon, lassan mindenki feloldódott, majd rövid idő múlva megkezdte egész úton tartó – szokásos – evését, rágcsgálását. Rájöttünk, hogy jó kis magyar csapat jött össze erre a testvériskolai cserelátogatásra. A mindig beszélő hatodik osztályosoktól az összetartó kilencedikeseken át a folyton éneklő tizenegyedikesekig.

Krakkóhoz közeledve a vidámság mellett a cserekapcsolatba először bekapcsolódókban, valamint a vendéglátó lengyel családoknál egyedül vendégeskedőkben egyre erősödött az izgalom: vajon tudunk-e majd velük beszélni? Megértenek-e? Milyenek lesznek a lengyelek? Kísérő tanáraink ezt látva folyamatosan meséltek a várható programokról, a mellettünk elsuhanó szlovákiai látnivalókról, s igyekeztek segíteni, oldania aggodalmainkat, például azzal, hogy egy nagy sétát tettünk a szép őszi napsütésben Besztercebánya történelmi belvárosában, majd indulás után lengyel nyelvre következett a buszon Renáta nénivel. Megtanultuk lengyelül a köszönéseket, valamint többek között az *igen*, a *nem*, a *jó*, a *rossz*, a *köszönöm*, *kérem*, a *tea*, *kenyér*, *leves* szavakat, a *jó étvágyat*, a *köszönöm szépen* kifejezéseket és még egy lengyel dalt is.

Átérve a szlovák–lengyel határon, Jablonkában megnéztünk belülről is egy nagyon régi, fából épített templomot, s 18.30 körül értünk végül Krakkóba, ahol már vártak ránk lengyel barátaink, fogadóink. Pillanatok alatt szétszórtak bennünket a vendéglátó családok között, s már az autóban megindult az ismerkedés, beszélgetés.

Minket egy olyan lány fogadott, akit mi már többször vendégül láttunk, akivel az iskoláink körülbelül öt éve tartó cserekapcsolatának kezdete óta ismerjük egymást. Mivel nekik kicsi a lakásuk, ezért egyik barátnőjével fogott össze, s a barátnőéknél laktunk, így aztán nem unatkoztunk. A mi lengyel családunk rendkívül nyitott és vendégszerető. Nagyon jól éreztük náluk magunkat. Ezúton is köszönjük mindazt, amit kaptunk tőlük, amiben részünk volt náluk. Természetesen, ha jönnek, mi fogadjuk őket.

Október 21., vasárnap, Krakkó

Ma is korán kellett kelniünk, reggeli után 8.30-ra a prezentációs nővérek krakkói iskolájába kellett érniünk énekkari próbára, ugyanis 10 órakor az iskolához közel, Krakkó belvárosában található ferences templomban énekeltünk egy ünnepi szentmisén. A tapsból ítélve – szerintem – nagyon tetszett énekünk az ott lévő lengyel híveknek, és nekünk is élmény marad ez szentmiseszolgálat.

Ezen a napon a családoknál elköltött ebéd után szabad program volt. Mi a kollégista lengyel lányokkal és az ott elszállásolt magyarokkal a Posztóháznál találkoztunk. Először egy kávézóba, majd egy képzőművészeti kiállításra mentünk. Különleges programként egy cukorkakészítő manufaktúrába látogattunk, ahol a

munkafolyamat megtekintése mellett kóstolhattunk is.

Október 22., hétfő, Krakkó

Irány az iskola! 1. óra: lengyel nyelv magyaroknak – magyar nyelv lengyeleknek. Az órát Jasek és Ala vezette, mindketten a krakkói Jagelló Egyetem magyar szakos hallgatói. Annyira megszerették a magyar nyelvet, Magyarországot, a Balatont és persze a cserekapcsolatban megismert barátaikat, hogy egy életre elkötelezték magukat a magyar nyelv és a magyarok mellett.

A 2. óra mindenkinek más volt, ugyanis vendéglátó diákunkat kísértük el a saját órájára. Így én osztályfőnöki órán voltam, ahol önismereti feladatokat oldottak meg a tanulók.

10 órakor már a buszon ültünk, s indultunk Wadowicébe, hogy megnézzük Szent II. János Pál pápa szülőházát, s a mellette álló templomot, ahol Karol Wojtylát megkeresztelték. Wadowice előtt még megálltunk a Lanckorona nevű kistelepülésen, ami a hagyományos lengyel népi építészetéről nevezetes. Valóban olyan volt az egész városka, mint egy skanzen. Wadowicében egy régi kastélyszerűségből kialakított étteremben ebédeltünk. II. János Pál pápa szülőházában az egész kiállításon átsugárzik, mennyire szeretik és tisztelik a lengyelek a szent pápát. A szülőháza melletti cukrászdában megkóstoltuk a pápa kedvenc krémesét is.

Visszatérve Krakkóba, a nővérek iskolájába mentünk, ahol a nővérek sütivel, gyümölcssel roskadásig megrakott asztalokkal készültek a barátságestre. A köszöntések után néhány tanuló prezentációt mutatott be híres lengyel hazafiakról, akik a lengyel szabadságért harcoltak. Ez a komolyabb előadás azért került a programba, mert Lengyelország 100 éve nyerte vissza függetlenségét és egységét. Ez alkalomból mi is elénekeltük barátainknak a buszon tanult és éppen ideillő lengyel dalt: „Sto lat! Sto lat! niech żyje żyje nam...” (Általános szülinapi köszöntő, gyakran szülinapi kártyán: „Nagyon sok boldogságot kívánok ezen a különleges napon”.) Persze nem maradhattak el régi közös „slágereink” sem: a *Tavaszi szél...* és az *Orawa...*

Vidám eszem-iszom után táncház következett, ahol lengyel táncokat tanultunk a krakkói iskola reneszánsz táncegyüttesének tagjaitól. Fáradtan, de felfokozott hangulatban mentünk „haza”, ahol vacsorával várt bennünket Kasi anyukája és két kisöccse, akikkel még egy kicsit fociztunk is.

Október 23., kedd, Krakkó

Ma reggel is az iskolában találkoztunk, és onnan indultunk közösen (50 diák és 5 tanár) városnéző sétára. Utunk végállomása a Wawel, a királyi vár volt, ahol megtekintettük a katedrális, annak Zsigmond-tornyát és benne a híres harangot, valamint a királysírokat.

Sajnos az időjárás nem kedvezett ezen a napon, mert igen hűvös lett, eleredt az eső és csípős szél fújt. Pedig a következő program egyik része kinti, szabadtéri elfoglaltság volt: hajózás a Visztulán. Ezzel párhuzamosan a csoport másik fele – akikkel később váltottuk egymást – egy hajóból átalakított vendéglőben a Visztulán az ebédhez készült elő. Pirogot gyúrtak, sütöttek és salátát készítettek.

Nekem ez a program tetszett legjobban, mivel nagyon szeretek sütögetni. Óriási élmény volt egy hajón ennyi kis kuktával együtt dolgozni! Szerintem mindenki, a lengyel és magyar diákok is nagyon élvezték. A szeles időben való hajókázás után jól kimelegedtünk a közös munkában, és a sülő pirog étvágygerjesztő illata még inkább meghozta az étvágyunkat. Aki akart, jól beebédelhetett.

Bár az idő a meleg étteremből jóllakottan kilépve még zordabbnak tűnt, nem maradhattunk, mert egy lelkes apuka „harcí játékot” szervezett nekünk. Én személy szerint inkább még néhány adag pirogot készítettem volna, de menni kellett a csapattal...

Az apuka terve alapján három csapat három irányból közelítette meg a Krakó határában épült Piłsudski-sáncot, amit négy „ügynök” (az apuka, Erika néni, Kati néni és a sofőrünk) védett, vagyis nekik kellett volna megakadályozniuk azt, hogy megrohamozzuk a sáncot. Jó időben ez egy jó program lett volna, de így, zuhogó esőben és szélben csak a hideg elleni védekezéssel voltunk elfoglalva. Azért sikeresen legyőztük az ügynököket, megmáztuk a sáncot, tisztelettel végighallgattuk az apuka történelmi előadását az esőben, sőt még a lengyel dalt is, amit ott a sáncnál elénekelték. Csusromvizesen, kissé sárosan, de a tömött buszon való utazástól nevetőgörcsöt kapva mentünk vissza az iskolába, majd onnan haza.

Október 24., szerda, Krakkó–Zakopáne–Szlovákia–Veszprém

Reggel 8.30-kor találkoztunk a busznál. Búcsúzás, könnyek, ölelések, mosolyok. Hála, köszönet, tervezés, meghívások. Nehéz indulás. Sikerélmény innen-onnan. Köszönünk mindent, Ewa nővér, Wanda nővér, Maciek és mindenki, aki lehetővé tette, hogy ilyen élményekben, barátságban legyen részünk!

Kedves lengyel barátaink! Várunk bennetek olyan szeretettel, mint amelyet mi kaptunk tőletek! „Sto lat! Sto lat! niech żyje żyje nam...”

Fotó: Padányi Katolikus Iskola

Magyar Kurír